

Einar Trærup Sark
Organ Works
Søren Gleerup Hansen
at the Organ of the Church
Sct. Bendt in Ringsted
Classico CD 365

I juli 2001 modtog jeg med posten uventet en lille pakke af komponisten Einar Trærup Sark indeholdende denne nye CD med hans egne orgelværker. De var der næsten alle sammen: Toccata primi toni, suiten Dronning Dagmars død, Klokketårnet i Barsebäck, Bordone, Toccata nr. 2, Carillion og 12 små orgelkoraler og længere salmeforspil. Jeg vil kort repetere, at Sark i år fyldte 80 den 27. marts, at han for 60 år siden fik afgangseksamen fra DKDM i klaver og 2 år senere samme sted organisteksamen. Han debuterede på klaver og orgel i henholdsvis 1947 og 1949. Frem til 1954 organist i Nykøbing Mors, siden ansat ved Esajas kirke i København, hvor han også var lektor ved Københavns Dag- og Aftenseminarium. Einar Trærup Sarks tidlige værker er gjort i samtidens neoklassiske modetil i lighed med f.eks. komponisten Svend Erik Tarp, der skrev let og diverterende, mens de senere ting har en personlig orientering mod ikketonal skrivemåde. De tidlige og senere værker virker umiddelbart ægte. Men: Som ung spiser man noder med fingrene, som voksen sidder man pænt ved bordet! Sark har desuden undervist i, hvordan man spiser pænt ved bordet på en personlig måde. For et par år siden ville jeg lære at stole på min egen kompositoriske dømmekraft og kontaktede derfor Sark, der bl.a. bragte mig på sporet af Malms historie fra forfatteren Wilhelm Bergsøes novellecycklus "Fra Piazza del Popolo". Hr. Malm er billedhugger i 1800-tallets Rom og lader sig i sit billedhuggeri i praksis styre af, hvad andre tænker, siger og mener, og han bliver ulykkelig af det. Med sin pegen på denne novelle ville Einar Trærup Sark række mig den pointe, at der kan komme det bedste resultat ud af det, hvis jeg lytter til min egen musikalske hjertekugle frem for andres. Og det er jeg så i gang med at øve mig i at blive bedre til! Hermed være blot nævnt Sarks pædagogiske facon, som jeg ikke ville undvære. Søren Gleerup Hansen er fattet og sikker i sit orgelspil, men til tider i tempo måske lidt travl. Viggo Mangor foretrækker i optagelsen heldigvis den ægte lydvare, men desværre også en musikalsk klarhed på bekostning af rumklang. Det sidste ganske unødvendigt, når kirkens rumklang ikke svækker den musikalske klarhed. Det bevidnes af Gunner Frellos orgelspil ved et DOKS-stævne for år tilbage - Frello, der jo selv har indgående kendskab til Sarks orgelmusik. Indspilningens virkelige overraskelse er Ann-Kirstine Christiansens klokkespilsarrangement og levende udførelse af hele Dronning Dagmar-suiten, da musikken virker ganske ny og fremmedartet. De "grimme" steder i orgelversionen klinger i klokkeversionen som sød musik i ørerne. Er mon klokke- og orgelversionen på én og samme CD-indspilning endnu en lille pointe i Einar Trærup Sarks pædagogik?!